

Iz pozabljenih pisem.

Rdeči listi.

I.

Kam to nebo visoko z oblaki gre?
V daljo, ki je ne merijo ne oči, ne čas,
a preletelo jo je moje srce . . .

Razdelilo se je, razbilo na tisoč kapljic,
ki te iščejo . . . begaje skoz trepet in mraz.

Koliko jaz trpim, ko hrepenim . . . hrepenim!

II.

In moja bolečina je kot morje, kot tema, kot večnost bila . . .
In smrt je vela z vej dreves in nebá . . . Moj glas
te je klical . . . O, da si prišel, pozabila
bi vse in s poljubi zavila te v vale razpletelih las . . .

Na vodi se mesec igra kot otrok, kot otrok se smehlja.

III.

Zvečer na obzorju nekdo stoji
in se smeje, od rdečih rok mu sapa veje.

V mraku skozi duri njegov obris
posije v postavi čudni . . . in že ni je.

In v noči slišim korake nad seboj
in dih na uho . . . in utrip srca in glas celo . . .

France Bevk.

Disonance.

Dr. Ivo Šorli.

22. januarja 1904.

Kadar me prime tako, kakor me je prijelo zadnjič, sem toliko pametna, da takoj prekinem in da potem nekaj dni ne vzamem več peresa v roko. Zakaj kakor mi sicer pisanje dnevnika služi v glavnem za zabavo, se držim vendar vedno besed profesorja v liceju, kateri nam je to pisanje nasvetoval: »Pišite tako, kakor da svojo dušo fotografirate!« A kdo bi se pustil fotografirati uprav, kadar ima od bolečin, od žalosti, od srda spačen obraz!?

No, zdi se mi, ljubi dnevnik — ki si bil nekoč še bedast in prazen, kakor je pač papir, ko pride ravno iz tvornice, ki pa si tekom tolikih let le moral nekaj pridobiti od mene, ko sem ti povedala že toliko pametnih in lepih stvari, da si zdaj že takorekoč razumno bitje — zdi se mi, da ti vidim v očeh skrito vprašanje, katero ti je ostalo notri od zadnjih mojih besed . . . I, da, ti bi me hotel vprašati, ali bi jaz ne izbrala rajša skromnega Zimo nego blestečega Zamarja?